

LEDARE

Vad skall vi säga?

Många av kyrkans medlemmar är nu oroliga över vad som håller på att ske i kyrkan. Man talar om gräl och konflikter, det hålls seminarier och symposier, utredningar och planeringar. Man diskuterar ibland ganska häftigt om kvinno- prästfrågan, om homosexualiteten, och om välsignelse av samkönade par, rätt till adoption osv.

Utöver dessa frågor följer många noga med vad som händer med vissa präster. Förutom "själavårdande samtal" syns tecken på olika processer, som kan leda till att några präster mister prästämbetet. Fallet Jari Rantanen, Vesa Pöyhtäri och naturligtvis Markku Koivisto – olika "fall", vars gemensamma nämnare är att vederbörande präster har hamnat i en konfliktsituation med sin biskop och sitt domkapitel. Tidigare har man kunnat föra olika slags diskussioner och samtal, men inga andra åtgärder har vidtagits. Nu är det annat ljud i skällan. Man menar nu allvar, längre är det inte några lösa skott, utan skarpa skott som gäller, vid behov: det räcker inte med verbala varningar eller förmaningar, nu är dessa, och kanske snart även andra, präster hotade av avstängning från ämbetet!

Min avsikt är inte att föregripa diskussionerna och vad som borde göras i respektive fall. I detta sammanhang konstaterar jag endast att det förefaller som biskopars utövande av herdeämbetet är ganska selektivt: det gäller på ett eller

annat sätt konservativa präster, medan präster med annan, t.o.m. mycket radikal syn, får fortsätta som präster i stor frihet.

Nyligen publicerades Helsingfors domkapitels beslut angående välsignande av samkönat par. En grupp teologiestuderande hade riktat en fråga till domkapitlet (i Hfors) om kyrkan kan godkänna en sådan verksamhet. Svaret blev som känt att "det inte ger anledning till åtgärder". I januari meddelade ärkebiskopen att den som välsignar ett samkönat par, vilket kyrkan inte har godkänt åtminstone tillsvidare, gör sig skyldig till allvarligt tjänstefel. I februari meddelar biskopen i Helsingfors att en präst som erkänt att hon medverkat vid ett sådant tillfälle inte har gjort sig skyldig till något som ger anledning till åtgärder, det handlar om enskild "själavård".

Många är mycket besvikna över domkapitlets beslut, andra åter är konfundrande: finns det verkligen inte ens anledning att säga något i själva sakfrågan? Andra har redan fattat sitt beslut: man har skrivit ut sig ur sina "fäders och mödrars kyrka", för "man kan inte höra till en sådan kyrka" som i praktiken accepterar sådant som Guds Ord klart tar avstånd från.

Vad skall vi säga? Även om sammanhanget är ett helt annat, kan vi fortsätta som texten: "kan väl orättfärdighet finnas hos Gud?" (Rom. 9:14).

Jag anser att kyrkans medlemmar nu skall reagera. Allt kan man inte godkänna,

någonstans går gränsen! Jag talar nu inte först och främst om enskilda beslut, utan om sakfrågan. Någonstans kommer detta emot oss, "hit, men inte längre", sedan är det dags för slutsatser.

Några har dragit slutsatsen att de inte längre kan vara medlemmar av kyrkan. Diskussionerna om ämbetsfrågan var redan svåra för många, men välsignelse av samkönade par är en mycket allvarligare sak.

Men man kan också reagera och svara på ett annat sätt. Påven Benedictus XVI berättar, att när han på 1980- och 90-talen reste mycket i Tyskland, blev han ofta intervjuad. Han berättar att han på förhand visste vilka frågor som skulle ställas. Dessa gällde kvinnliga präster, preventivmedel, aborter osv., frågor som hela tiden var på tapeten. Han skriver: "Om vi går med på sådana diskussioner ger vi intrycket att vi är moralister, som bara är intresserade av bud och förbud. Storheten i den kristna tron kommer aldrig fram."

Därför beslöt han att han alltid talar om tron, om det stora i att vara en kristen. "Vi får aldrig låta sådana frågor leda oss vilse,

vi skall alltid framhålla tron och dess storhet", skriver han.

En god vän svarade på min fråga (vad skall vi nu säga?) såhär: "Enligt min uppfattning komponerar pressen hela tiden en symfoni, där vi på sin höjd får spela "dombasun", eller "kyrkostridsslagverk". Avsikten är att informera den stora allmänheten, att det ännu finns några gamla förkalkade typer, men att utvecklingen går framåt också inom kyrkan. Jag skulle inte gå med i sådana symfonier, utan jag skulle koncentrera mig på den kristna värdegrundens positiva värden och på att föra ut evangeliet."

Jag tror att han har alldeles rätt. De kristna måste nu reagera. Vi får inte tuga. Den kristna förkunnelsen är alltid också polemisk (Ef. 5:11). Men jag anser att hans svar innehåller en stor och sann vishet. Vi skall inte acceptera den roll som man vill erbjuda oss.

Låt oss i första hand ägna oss åt den kristna trons "positiva värden och på att föra ut evangeliet".

25.2.2007

Henrik Perret

***På honom skall Herrens
Ande vila, vishets och
förstånds Ande, råds
och starkhets Ande,
Herrens kunskaps och
fruktans Ande.***

Jes. 11:2

Bild: Kirsi Myllyniemi